

2. Kor 5, 19-21 BOŽÍ SMÍŘENÍ SE SVĚTEM

Ve jménu Boha Otce, i Syna, i Ducha svatého. AMEN

429 Ve Tvém jménu Pane náš

Milé sestry, milí bratři.

Dnes slavíme Velký Pátek, den ukřižování a smrti Pána Ježíše Krista.

A letos slavíme tyto bohoslužby doma. Je to zvláštní situace, které se musíme přizpůsobit, která nám ale nabízí mnoho nových pohledů – třeba na společenství lidu ve sboru, na slavení svaté Večeře Páně, na samotu, ticho a tempo, které si můžeme v domácím prostředí každý sám nastavit...

Každý si svůj bohoslužebný prostor může pro dnešní bohoslužby vyzdobit podle svého rozhodnutí a přesvědčení.

Bud'te při těchto velkopátečních bohoslužbách pozdraveni:

Milost vám a pokoj od toho, který jest, a který byl, a který přijítí má.

Poslyšme slova Žalmu 22,2-9,12.16.19-20:

2 Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám. 3 Bože můj, volám ve dne, a neodpovídáš, nemohu se ztišit ani v noci. 4 Ty jsi ten Svatý, jenž trůní obklopen chválami Izraele. 5 Otcové naši doufali v tebe, doufali, tys jim dal vyváznout. 6 Úpěli k tobě a unikli zmaru, doufali v tebe a nebyli zahanbeni. 7 Já však jsem červ a ne člověk, potupa lidství, povrhel lidu. 8 Všem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, šklebí se na mě, potřásají hlavou: 9 „Svěř to Hospodinu!“ „Ať mu dá vyváznout, ať ho vysvobodí, když si ho oblíbil!“ 12 Nebud' mi vzdálen, blízko je soužení, na pomoc nikoho nemám! 16 Jako střep vyschla má síla, jazyk mi přisedl k patru. Vrháš mě do prachu smrti! 19 Dělit se o mé roucho, losují o můj oděv. 20 Nebud' mi vzdálen, Hospodine, má sílo, pospěš mi na pomoc!

Píseň 308 Jezu Kriste štědrý kněže (1.-8. sloka)

modlitba

Ježíši Kriste, Synu Boží, náš vykupiteli,

Ty ses obětoval ve světě, který Tě potřebuje, ale nechce.

Ty jsi snášel všechno, co Ti Tvoji učedníci způsobili svou zbabělostí, svou zradou, svou nevěrností.

A i v samotné smrti jsi nepřestal svět milovat.

Zůstal jsi věrný svým následovníkům.

Nedokážeme vůbec pochopit, co Tvůj kříž říká o velikosti Tvé lásky.

Špatně snášíme, jak se v něm zrcadlí náš hřích.

Ježíši, odpusť nám a dej nám podíl na životě, který jsi vykoupil svou smrtí.

Voláme k Tvému i našemu Otci spolu s ostatními křesťany

ve svých domovech - a tím se spojujeme v jedno společenství modlitbou,

kteřou jsi nás Ty sám naučil:

Otče náš...

AMEN

Čtení: Jan 19,28-37

28 Ježíš věděl, že vše je již dokonáno; a proto, aby se až do konce splnilo Písmo, řekl:

„Žízním.“ 29 Stála tam nádoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům. 30 Když Ježíš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest.“ A nakloniv hlavu skonal.

31 Poněvadž byl den přípravy a těla nesměla zůstat přes sobotu na kříži – na tu sobotu připadal totiž velký svátek – požádali Židé Piláta, aby odsouzeným byly zlámány kosti a aby byli sňati z kříže. 32 Přišli tedy vojáci a zlámali kosti prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni s ním. 33 Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, 34 ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda. 35 A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. 36 Neboť se to stalo, aby se naplnilo Písmo: „Ani kost mu nebude zlomena.“ 37 A na jiném místě Písmo praví: „Uvidí, koho probodli.“

Píseň 331 Má víra pohlíží

Čtení 2. Korintským 5, 19-21

„Dokonáno jest!“ - Možná vám tato věta zní ještě stále v uších. Někteří z vás ji možná už slyšeli včera – na Zelený čtvrtek – při poslechu pašijového čtení. Také jsme ji slyšeli při čtení evangelia. Možná vám stále ještě rezonují Ježíšova poslední slova, jak je zaznamenal evangelista Jan. Ježíš řekl:

„dokonáno jest“ a nakloniv hlavu skonal. Ale co přesně je dokonáno? Odpověď na tuto otázku nám dává text našeho dnešního kázání, jak je zapsán v Pavlově druhém listu Korintským v 5 kapitole:

19 Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. 20 Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! 21 Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.

Smíření je dokonáno!

Když slyším slovo „smířit“, napadá mě hned příklad, který vyžaduje činnost vícero stran: dva rozhádaní lidé se smíří. Hledají nějaký kompromis. Spor se jim nakonec podaří urovnat vzájemnou dohodou. „Tak jsme se konečně smířili“, to znamená: "Diskutovali jsme o tom, co mezi námi bylo. Mluvili jsme spolu a pokusili se odstranit to, co nás od sebe dělilo. A uspěli jsme. Začínáme spolu znovu komunikovat. Snažíme se. Ano, smířili jsme se. "To, co ty dotyčné od sebe vzájemně oddělovalo, je nyní oběma stranami vymazáno. Každý se snaží odstranit to, co sám vložil do navyšování konfliktů a neporozumění. Konec konců každý do sporu přispěl svou troškou, svým dílem. Oba byli vinni.

A v případě, že leží vina pouze na jedné straně, pak je také jasné, kdo se tu má omlouvat. Každému, co jeho jest, jak se říká. Samozřejmě, že na usmíření musí být vždy připraveny obě dvě strany. Alespoň jeden se musí omluvit a omluva musí být přijata. Protože vztek, zloba či naštvaní znemožňují smíření. Ano, smíření je obousměrný proces.

Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění. Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.

Pavel píše o usmíření trochu jinak, než jaké jsou moje a domnívám se, že můžu předpokládat i vaše každodenní zkušenosti. Smíření je také u něj obousměrnou událostí. Pavel hovoří o dvou zainteresovaných stranách: Na

jedné straně Bůh a na druhé straně svět. Ale rozhodně v tomto smíření nemůžeme hledat nic typu „každému co jeho jest“.

Pavel také nepíše: „Bůh a svět se smířili.“ Místo toho čteme „*Bůh usmířil svět se sebou*“.

Za Bohem nepřichází hříšný člověk – ten, který je vinen, aby prosil o odpuštění. Nýbrž pouze od samého Boha přichází smíření. Ze své strany odhazuje vše, co mělo podíl na rozdělování světa. Nepočítá lidem jejich provinění, píše se v 2. listu Korintským. Svatý Bůh na sebe bere hříchy světa a dává světu výměnou svou jedinečnou a ničím neomezenou spravedlnost. Smíření je zde také obousměrný proces: hřích je totiž vyměněn za spravedlnost.

Ráda bych se ještě více zaměřila na tuto změnu, tuto výměnu. Dnes slavíme bohoslužbu tváří v tvář Ježíšově smrti. A právě Ježíš byl tím, kdo žil tuto spravedlnost. Ježíš nám byl tím nejlepším příkladem.

Žil ve společenství s Bohem a v důsledku toho šel svou vlastní cestou. Byl ve shodě s Bohem, tudíž i sám se sebou. Stal se běžným, „obyčejným“ člověkem proto, aby se mohl přiblížit ostatním. Dobře vnímal své bližní a bral je vždy vážně jako Bohem milované. To je spravedlnost! To je svoboda!

A nyní čteme u apoštola Pavla, že Bůh Krista *ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti*. Právě v tom se odehrává ta změna, obrovská výměna. Kristus se na kříži ztotožňuje s hříchem. Zemře a svou smrtí odstraní hřích ze světa. Nechápejte mě špatně. Nemyslím to nějak zjednodušeně. Nemám nejmenší zájem zlehčovat hřích!

Reformátor Martin Luther, řekl velmi výstižně, že hřích je kamenem úrazu člověka – jeho pokřivením v sobě samém. Namísto toho, abychom byli smíření sami se sebou a s Bohem, kroužíme stále jen sami kolem sebe.

Samozřejmě, že to nemohu a ani nechci nijak paušalizovat. Budu tedy vycházet jen sama ze sebe nebo ze svých představ, ale tuším, že mnozí z vás

to asi cítí stejně: Velmi často jsme nespokojeni sami se sebou. Je pro nás dost často těžké přijmout sebe samotné takové, jací jsme. Naše nedokonalosti nám mnohdy stojí v cestě. Existují události, které bychom nejraději vzali zpět. Které bychom nejraději nikdy ani neprožili. Takové ty vnitřní rány, které se prostě nechtějí léčit. Stále se vracejí, bolí a sužují nás jinak třeba docela pohodový život. Občas se mi prožene hlavou, co vše jsem dosud udělala špatně, nebo kde jsem se alespoň nezachovala zrovna moc správně. A pak mi ty myšlenky začnou kroužit v takové neustálé spirále: „Kdybych jen neudělala, neřekla,... to, či ono!“ Nebo „Měla jsem přeci jen ... to, či ono!“ A i když druzí často říkají: „Ale což, vždyť čas zahojí všechny rány! Bude to zase v pořádku! Už se tím netrap!“, Myslím si v tu chvíli „To se vám snadno radí, snadno se vám taková slova vyslovují. Vždyť vás se to netýká.“ Hřích je pokřivení lidské bytosti v sobě samé. Jsem tak moc zaměřená sama na sebe, že k sobě nikoho nepustím. Ani druhé lidi, natož pak Boha. Ale právě v tomto sebeklamu, v této sebelítosti a zklamání ze sebe samých, v tom všem k nám teď přichází a promlouvá Velký pátek:

Na začátku jsem řekla, že dnes slavíme bohoslužby - ano, slavíme. Na Velký pátek si nepřipomínáme jen tak ledajakou smrt. My slavíme Velký pátek, protože Ježíšova smrt nám na prvním místě umožňuje život. Tato smrt, tato shůry provedená výměna se odehrála právě pro nás. To si, prosím, milé sestry a milí bratři zapamatujte. Bůh od nás bere hřích a daruje nám místo něj spravedlnost. Jen tak. Ne jako půjčku, jako závazek pro nás lidi – když se budete chovat lépe, dobře, když budete žít ve smíru... Ne, my jsme vůbec ničím k této výměně nepřispěli. „Bůh smířil svět se sebou samým.“ Udělal to, nebyla nutná naše příkladná zbožnost, naše členství v církvi, ani naše víra v Boha. Proto se ani dnes nevztahuje usmíření pouze na ty, kteří jsou silně věřící. Toto usmíření se týká úplně stejně pochybovačů i nerozhodnutých i naprostých odpůrců církevních institucí nebo i víry v Boha. Týká se to všech, absolutně všech. Pro ty, kteří nemají nic společného s církví, stejně jako vzorné členy církve - a to ve stejném rozsahu. Což není právě to důvodem k ohromné oslavě?! Bůh se slítoval nad celým svým stvořením.

Ano, usmíření je obousměrný proces. Bůh provádí výměnu shora a my můžeme být osvobozeni od vší naší pochybnosti.

Budme proto dnes ujištěni, milé sestry, milí bratři, že také my jsme smířeni! My všichni společně a zároveň každý z nás zvlášť. Každý člověk, každý jednotlivec. Po tomto usmíření se již nic nevrací do starých zajetých kolejí! Dokonáno jest!
AMEN

Píseň 308 Jezu Kriste štědrý kněže (9-15 sloka)

Vyznání a zvěstování milosti:

Ohlédněte se, kam jste v životě došli, říkal lidem kdysi dávno jeden prorok, ohlédněte se, kam jste došli, srovnajte si to s Boží mapou, jestli náhodou nejdete někam špatně, a pokud zjistíte, že skutečně bloudíte, dejte se zpátky, směr odpuštění hříchů.

Vyznejme, sestry a bratři, svá provinění proti Bohu a vůči bližním, četbou žalmu 65:

2 Ztišením se sluší tebe chválit, Bože, na Sijónu, plnit tobě sliby. 3 K tobě, jenž modlitby slyšíš, přichází veškeré tvorstvo. 4 Přemohly mě nepravosti, našich nevěrností jenom ty nás zprostitíš. 5 Blaze tomu, koho vyvolíš a přijmeš, aby směl pobývat ve tvých nádvořích. Tam se budem sytit dary tvého domu, tvého svatého chrámu.

Jste-li ochotni - ne z povinnosti, ale z naděje, kterou přináší Boží království - odpuštěním svým bližním jejich provinění, nechte si v tuto chvíli dost času, abyste na tato provinění pomysleli ve světle Božího odpuštění.....
A vyslovte nahlas: Chci odpuštěním.

Hospodin ti odpouští všechny nepravosti, ze zkázy vykupuje tvůj život a věncí tě milosrdenstvím a slitováním.

Slovo milosti:

Poslyšme slovo potěšení, jak nám ho předává prorok Ozeáš:

Zamiloval jsem si tě, lide můj, a zavolať jsem tě jako svého syna, abys vyšel z otroctví, praví Hospodin.

Cožpak bych se tě mohl vzdát?

Nedám průchod svému hněvu, protože jsem Bůh a ne člověk.

Jsem Svatý uprostřed tebe a nepřicházím s hněvivostí.

Připomínáme si dílo a utrpení našeho Pána Ježíše Krista, spoléháme na jeho oběť a slavíme jeho památku. Prosíme o dar Ducha svatého, který nás proměňuje, který s námi tvoří společenství lidu Kristova, společenství, ze kterého smíme mít duchovní užitek, zdroj radosti a růstu v milosti.

Protože Večeře Páně vyžaduje společenství, ve kterém se má slavit, budeme ji slavit až ve chvíli, kdy nám bude toto společenství opět umožněno.

Ač jste ho neviděli, přijímáte ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, totiž spásy duší. Buďte v pokoji.

modlitba:

Ty, který jsi nám dal život, dej, abychom jej moudře naplnili.

Ty, který jsi nám dal lásku ke sdílení, dej, aby i při nás nesla své ovoce.

Ty, který jsi nám dal svůj pokoj k tomu, abychom žili v přátelství, pomoz nám k tomu, abychom my sami byli tvůrci pokoje.

Ty, který jsi nám dal víru k tomu, abychom mohli žít plně a pravdivě, vlož na nás odvalu uvádět ji ve známost.

Ty, který jsi nám dal svého Syna, abys nás vysvobodil, přijmi náš dík a naše dobrořečení.

Pane Ježíši Kriste, vložil jsi svůj život do našich rukou.

Nyní my vkládáme svůj život do rukou Tvých.

Již není důležité, čím jsme byli.

Důležité je, čím se smíme stát s tebou.

Ne až zítra, ale již dnes.

Právě dnes na Velký pátek Tě velice prosíme:

Otevři nám oči pro pravý a hluboký význam golgotského kříže a pro vše, co na něm

naš umírající Pán objal a nesl.

I nás objal a unesl se vším naším strachem, úzkostmi, selháváním a troskotáním.

A tak jsme jeho a nic už nás nevytrhne z jeho rukou.

Je to velký div, který daleko přesahuje naše chápání.

Pomoz nám, abychom jej nikdy neztratili z očí

a uměli se z něho radovat nejen ve dnech jasných,

ale zvláště tehdy, kdy se nám nic nedaří

a kdy se cítíme opuštění a ztraceni.

Tvé evangelium nás ujišťuje znovu a znovu,

že opuštění a ztraceni nejsme, protože Ty sám jsi nás našel

a přijal ve svém ukřižovaném Synu.

Dej nám pevnou víru v jeho věčné vítězství,

abychom šli i těžkými dny svého života s pozdviženou hlavou a s dobrou myslí, cele spoléhající na jeho milosrdenství.

Amen

Poslání Izajáš 52 + 53

13 „Hle, můj služebník bude mít úspěch, zvedne se, povznese a vysoko se vyvýší. 14 Jak mnozí strnuli úděsem nad tebou! Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku, jeho vzhled takový, že nebyl podoben lidem. 15 Avšak on pokropí mnohé pronárody krví, před ním si králové zakryjí ústa, protože spatří, co jim nebylo vyprávěno, porozumějí tomu, o čem neslyšeli.“

1 Kdo uvěří naší zprávě? Nad kým se zjeví paže Hospodinova? 2 Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. 3 Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný

bolestí, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.

4 Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. 5 Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. 6 Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. 7 Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel. 8 Byl zadržen a vzat na soud. Kdopak pomyslí na jeho pokolení? Vždyť byl vyťat ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu. 9 Byl mu dán hrob se svévolníky, s boháčem smrt našel, ačkoli se nedopustil násilí a v jeho ústech nebylo lsti.

10 Ale Hospodinovou vůlí bylo zkušít ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu. 11 Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se tím, co zakusil. „Můj spravedlivý služebník získá spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme. 12 Proto mu dám podíl mezi mnohými a s čestnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky.“ On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných.

AMEN

Požehnání

Hospodin Ti žehná a chrání Tě,
Hospodin rozjasní nad Tebou svou tvář a bude Ti milostiv.
Hospodin obrátí k Tobě svou tvář a obdaří Tě pokojem. AMEN

Píseň 419 Mocný Bože při Kristovu

sbírka

Pokud chcete přispět na pravidelnou nedělní sbírku, kterou v těchto týdnech nemůžeme vykonávat, máte možnost vykonat tak na číslo účtu našeho sboru: 1622259329/0800

V neděli bude vykonána celocírkevní sbírka na Hlavní dar lásky. Tato sbírka je vždy na Boží Hod velikonoční. Stejně tak i letos. Opět je možno přispět na číslo účtu našeho sboru: 1622259329/0800 s variabilním symbolem 914200

Dopis Synodní rady k této sbírce:

Sbírka na Hlavní dar lásky

Milé sestry a bratři,
srdečně Vás zdravíme jménem Ústředního představenstva Jeronýmovy jednoty. I v této neobvyklé době, kdy se naše starost obrací především k těm nejvíce ohroženým, chceme pamatovat na sbory, které žádají podporu pro potřebné opravy prostorů sborových setkání. Právě dnes, kdy taková osobní setkání při bohoslužbách a jiných příležitostech nejsou možná, si naléhavěji uvědomujeme, jak je dobré, když k tomu máme ve sborech důstojné podmínky.

Již tradičně na Velikonoční neděli pořádáme celocírkevní sbírku určenou každoročně na doporučení naší Jeronýmovy jednoty na podporu většího projektu rekonstrukce či opravy fary nebo kostela v jednom z farních sborů. Radost z Kristova vzkříšení se může projevit velmi prozaicky. Příspěvek na tuto sbírku – nazývanou starobyle a vznešeně Hlavní dar lásky – může být konkrétním projevem lásky a sounáležitosti s potřebným sborem naší církve.

Letošní sbírka na Hlavní dar lásky Jeronýmovy jednoty je určena pro Farní sbor v Hranicích. Bude použita na přístavbu a rekonstrukci kostela. Přístavba ke kostelu bude sloužit jako potřebné sborové a sociální zázemí. Fara je na vzdálenější adrese a má k dispozici pouze sborovou kancelář a byt pro faráře. Sborový život je tím pádem dlouhodobě značně omezen. Prostor přístavby budou zároveň sloužit jako komunitní centrum Otevřené dveře, na něž sbor obdržel evropskou dotaci. Přilehlý kostel je už několik desítek let v zoufalém stavu. Potýká se s narušeným zdivem, které vlivem soli a vlhkosti neudrží omítku a potřebuje rozsáhlou rekonstrukci. Na realizaci projektu rekonstrukce a přístavby kostela, jehož odhadovaný celkový rozpočet je téměř 8–9 mil. Kč, sbor zajistil financování z dalších, především veřejných zdrojů. Navíc sbor v Hranicích s realizací projektu už začal v na podzim loňského roku a nadále pokračuje i během tohoto nelehkého období.

Podpořme naše bratry a sestry v Hranicích a dávejme štedře a radostně!
S díky a pozdravy
za Ústřední představenstvo Jeronýmovy jednoty
Jiří Schneider a Václav Hurt